

Sürgünde Akademi

Gülden Özcan

ÖZET

Sürgünde akademi üzerine otoetnografik görsel anlatı

ANAHTAR KELİMELER

Kürt kimliği, işçi sınıfı, Türkiye’de muhalif olmak, akademi, sürgün

New articles in this journal are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 United States License.

This journal is published by [Pitt Open Library Publishing](#).

SÜRGÜNDE AKADEMI

Ocak 2016'da, Türk hükümetinin Kürt bölgelerindeki sivillere yönelik şiddeti durdurmasını talep eden barış bildirisini imzalayan 2000'den fazla akademisyen arasına katıldım. Hükümet, imzacılara karşı koordineli saldırılarla yanıt verdi. Türkiye'deki arkadaşlarım, meslektaşlarım ve profesörlerim, çok saygı duyduğum insanlar disiplin soruşturmaları, polis sorguları, gözaltılar, psikolojik baskı, görevden alınmalar, pasaportlarının iptali, istifaya ve emekliliğe zorlama gibi çeşitli baskılara maruz kaldılar. Sadece bir çevrimiçi dilekçeyi imzaladıkları için... Sadece barış istedikleri için... Ancak Türkiye'nin tarihinde barış talebinin zulme uğraması ilk defa yaşanan bir şey değildi.

1983 yılında, 3 yıl süren askeri rejimin sonunda doğdum. Ebeveynlerimin yasaklanan kitapları gömdüğü ve yaktığı, akrabaların ülkeden kaçtığı; insanların şarkı söylediği veya şiir okudukları için hapsedildikleri hikayeleri dinleyerek büyüdüm. Kelimelerde, konuşulan, yazılan, büyüül sözlerde neyin bu kadar tehlikeli olabileceğini merak ederek büyüdüm. Doksanların başında Türkiye'nin başkentinde büyüyen, işçi sınıfı bir aileden gelen Kürt bir kız çocuğu olarak erken yaşta politik bilinç kazandım. Türk silahlı kuvvetleri ve PKK arasındaki çatışma doruktaydı. Gece haberleri öldürülen teröristlerin ve şehit edilen askerlerin sayısını bildiriyordu. On yıl boyunca yasaklı olan sendikalar ve sivil toplum hareketleri tekrar ortaya çıkıyordu. Babamın uzun sendika toplantılarından eve süslü defter ve kalemler getirmesini seviyordum. Türkiye'nin Başkenti, küresel sermaye ile buluşuyor; özelleştirmenin tadını çıkarıyordu. Annemin iş yerinde tüm çalışanlara ücretsiz yemek servis eden yemekhane yerine yeni açılan kafeteryada hamburger yemeyi daha çok seviyordum.

On iki yaşındayken hayalim yazar olmak ve büyüdüğümde hapis cezası almaktı. Ortaokulda üç arkadaşlık. Ben yazar olacaktım; özgürlük, insan hakları ve barış hakkında yazacaktım, bu da beni hapse atacaktı. Özgül aktris olacak ilerici tiyatrolarda oynayacaktı, bu da onu hapse atacaktı. Pınar ise pop şarkıcısı olup zengin olacaktı. Bize "Hapishaneye düştüğünüzde, size iyi avukatlar tutup ve sizi kurtaracağım!" derdi. Ben de ona, "Bu kitapları okumadın mı? Anlamıyor musun? Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının da çok iyi avukatları vardı ama idam edildiler. Sen bize sadece Yılmaz Güney'in arkadaşlarının ona yardım ettiği gibi hapisten kaçmamız için yardım edebilirsin" derdim. Barış için akademisyenlerin deneyimi, çocukluğumdaki bu anıları tetikledi. Şu anda birçok diğer Türkiyeli akademisyenle birlikte sürgün hayatı yaşıyorum. Henüz 12 yaşındayken hem kendim hem de hakikati dile getirmekte ısrar eden diğer insanlar için hayal ettiğim gelecek buydu. Yazılarım yüzünden sürgün olduğumu düşünmüyorum, sadece bir imza yüzünden...

Gülden Özcan

Feminist Asylum: A Journal of Critical Interventions